

**Bjørn, Hulgaard og Michelsen: Lærebog om indkomstskat (4. udgave, juni 1980) side 68-69****2.5.3. Forskydninger i kreditorerne**

Varegæld må en erhvervsdrivende principielt altid medtage til fuldt pålydende. Spørgsmålet er herefter, om forskydninger i gældens størrelse eller værdi, der ikke skyldes indfrielse, kan få virkning for indkomstopgørelsen.

Problemet opstår i almindelighed kun i tilfælde, hvor en enkelt eller flere kreditorer helt eller delvis eftergiver den erhvervsdrivende hans gæld. Som hovedregel må sådan eftergivelse af gæld anses som en skattepligtig indkomst for debitor, jfr. SL § 4. Fra denne hovedregel har man dog gjort undtagelse i tilfælde, hvor debitor er insolvent og fordringen følgelig helt eller delvis er værdiløs. Problemet er især praktisk, når en erhvervsdrivende opnår en akkordordning med sine kreditorer, jfr. herom kap. 28, 2.4.

Forældes eller prækluderes et krav på varegæld, bliver debitor indkomstskattepligtig heraf som et accessorium til indtægterne ved erhvervsmæssig virksomhed, jfr. f.eks. LSR 1951.14.

**2.6. Bruttoindkomstens fremtrædelsesform**

Landsskatteretten fandt i LSR 1979.160, at såvel et forældet krav på forpagtningsafgift, som forældede varekreditorer skulle medregnes i skatteyderens indkomstopgørelse i det år, hvori forældelsen indtrådte. Landsskatteretten lagde herved bl.a. vægt på, at den forældede gæld ved underskudsfrøførsel i h.t. LL § 15 skattemæssigt var kommet skatteyde-

ren til gode. Det fremgår ikke af kendelsen, om debitor på forældelsestidspunktet var insolvent.

I LSR 1954.11 statuerede landsskatteretten, at såvel de på forældede bankbøger tilskrevne renter som bøgernes hovedstol var skattepligtig indkomst for banken som et naturligt supplement til de normale bankindtægter.

Forældelse eller præklusion af kreditorkrav, der ikke har nogen forbindelse med debtors erhvervsvirksomhed, må derimod betragtes som en skattefri formuebevægelse, jfr. SL § 5. Det kan undertiden være vanskeligt at afgøre, om et forældet kreditorkrav har forbindelse eller fortsat forbindelse med debtors erhvervsvirksomhed. Et eksempel herpå er U 1977.141 H, hvori flertallet frifandt en skatteyder for beskatning af nogle forældede fordringer. I dommens præmisser blev der lagt vægt på, at skatteyderen siden sin konkurs i 1955 og indtil forældelsen af fordringerne, hvilket blev fastslået ved en i 1965 afsagt højesteretsdom, ikke havde drevet sit erhverv, at han ikke til skattevæsenet havde indleveret noget driftsregnskab, hvori fordringernes beløb var fradraget, samt at det ikke var påvist, at fordringernes eksistens skattemæssigt var kommet ham til gode, jfr. samme synspunkt i LSR 1979.160.

I ligningsinstruksen 1977 p. 59 ff har statskattedirektoratet givet udtryk for, at dommen er i overensstemmelse med skattemyndighedernes hidtidige praksis, men se hertil Engsig i SpO 1979 p. 239 f.